

end der skulde være, paa at købe Skatkammerbeviser. Jeg har ikke Indtryk af, at man føler, at man selv har kunnet bestemme, hvad disse Papirer skulde overtages til eller paa hvilke Betingelser. Jeg har personlig taget mig af Sagen i indværende Aar for at lede Systemet ind i et Spor, som jeg kendte og kunde følge, og det har naturligvis været et Arbejde — jeg beklager mig paa ingen Maade derover. Derfor ved jeg imidlertid ogsaa, hvad der er foregaaet, og hvordan Forholdene har ligget til de enkelte Tider. Men jeg er naturligvis villig til paa et hvilket som helst Tidspunkt at give alle de Oplysninger, der ønskes om, hvor mange Skatkammerbeviser der er tegnet; der er ikke noget Hemmelighedskræmmeri forbundet med dette System, det taaler fuld Offentlighed.

Det ærede Medlem udtalte endvidere, at nu burde man formentlig postere Tabet paa Landmandsbanken paa Status, idet Staten havde garanteret for dette. Deri er jeg ikke helt enig med det ærede Medlem. Jeg er ganske klar over, at der kan komme et Tab paa Landmandsbanken, at der sandsynligvis vil komme et Tab, og at det maaske ogsaa bliver stort, og jeg føler i høj Grad den Byrde, der vil komme til at hvile paa Statskassen som Følge af den Garanti, man har paataget sig. Men jeg tror dog, det er vanskeligt at opføre det som et allerede konstateret Tab. Man maa dog i Almindelighed sige, at det er en Garanti ligesom Statens mange andre Garantier, en Garanti, der endnu ikke er blevet effektiv, og at man vel maa have den in mente, naar man overvejer Statens almindelige økonomiske Situation, men at man neppe kan opføre den som Skyld i den Forstand, som man bør og skal opføre Skyld, man har paadraget sig gennem Statslaan. Realiter tror jeg, jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at denne Garanti bør betragtes som en betydelig Byrde for Statskassen, der fremtidig kan komme til at kræve Udbetalinger, som virker paa samme Maade som Tilbagebetaling af Gæld, men før det er konstateret, hvor stort Statens Tab endeligt vil blive, tror jeg dog ikke, det lader sig opføre i Status som en Passivpost.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Jeg takker det ærede 3de Medlem for 4de Kreds (Stensballe) for hans venlige Udtalelser om Tillid til min Villie og Evne til at skaffe Økonomi til Veje, men jeg kan ikke nægte, at det samtidig gør mig lidt ondt, at det ærede Medlem ikke synes at ville indrømme mig samme admini-

strative Myndighed, som tidligere Ministre af hans eller anden Partifarve har haft. Som jeg har oplyst, blev de almindelige Forhandlingsregler givet administrativt i 1903, og de blev uddybet i 1910. Det ærede Medlem siger imidlertid, at siden er der skabt Lovhjemmel for disse. Det er ogsaa rigtigt, men der er heller ingen, som har forandret de Regler, der er knæsat. Som yderligere Supplement er der givet Organisationerne en Adgang til at føre visse tekniske Forhandlinger. Det er endvidere rigtigt, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at der er den Forskel, at de tekniske Forhandlinger ikke kan føres op til Ministeren, de skal standse ved Generaldirektørens Afgørelse. Det staar i Postvæsenets Regler, og hvis det ikke staar i Telegrafvæsenets, er det en Lapsus, for de er tiltraadt under ganske samme Former, og hvis det er nødvendigt, kan det rettes. Det ærede Medlem kender Betænkningen, og han vil deraf have set, at det Udvalg indenfor Statsbanerne, der har behandlet Spørgsmaalet, udtrykkeligt siger: „Udvalget vil derhos finde det naturligt, at der for Statsbanernes Vedkommende indføres samme Regler som ved Postvæsenet, at Sager af teknisk Art ikke af Organisationen kan forlanges forelagt højere Myndighed end Generaldirektøren.“ Det er altsaa ganske den samme Indsnævring af Reglerne, som man har faaet gennemført ved Postvæsenet, hvor netop denne Bestemmelse af det ærede Medlem blev fremhævet som en efter hans Mening formildende Omstændighed.

Det forholder sig rigtigt, som det ærede Medlem formodede, at det specielt var for Postvæsenets Vedkommende, man fra Administrationens Side ønskede en ny Form. Jeg kan endda yderligere oplyse, at det fremkom som et Forslag fra Postvæsenets Administration uden min Mellekomst, idet Spørgsmaalet for saa vidt var nyt, da det blev forelagt for mig. Det var Postvæsenet, der ønskede denne Ordning gennemført og paa Forhaand havde truffet Aftale med Organisationerne. Nu siger det ærede Medlem: Ja, men det er, fordi der ikke er saa megen Teknik i Postvæsenet. Jo, der er paa en Maade kommet megen Teknik i Postvæsenet; men det stammer fra, at man i Postvæsenet havde forstaaet § 21 om, de ikke-tekniske Spørgsmaal paa en ret snæver Maade, og nu ønskede man gerne at faa de tekniske Spørgsmaal med til Forhandling under en eller anden Form. Det tilsvarende Ønske, altsaa den tilsvarende Gennemførelse for Telegrafvæsenet og Statsbanerne, er ikke kommet paa samme